

Ο ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ.

ΕΛΑΝ στρέψῃς τὰ ὄμματα εἰς τοῦ ὑποκριτοῦ τὰ ἔργα, βλέπεις αὐτὸν κάμνοντα ἐλεημοσύνην, προσευχόμενον, νηστεύοντα, ἐλέγχοντα καὶ τὰ κάρφη, ἔχοντα τὰ μικρότατα τῶν ἄλλων σφάλματα, ζηλοῦντα ὑπὲρ τοῦ νόμου, διδάσκοντα ἀρετὴν καὶ ἀγιοσύνην· βλέπεις, λέγω, ὃ ὁμιλίαν, καὶ σχῆμα, καὶ βάδισμα τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐνδεδυμένα τὸ μόρφωμα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος· ὅθεν νομίζων, ὅτι αὐτὸς πράττει ταῦτα εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν ψυχῆς αὐτοῦ, εὐλαβεῖσθαι αὐτὸν ὡς ἐνάρετον καὶ ἅγιον ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐὰν ἐξετάσῃς ἀκριβῶς τὰ περιστατικά, τὰ συνοδεύοντα τὰς πράξεις αὐτοῦ, βλέπεις φανερά, ὅτι αὐτὸς, ταῦτα ποίῳ, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει, εἰμὴ νὰ φανῇ ἅγιος ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ δοξασθῇ ὑπ' αὐτῶν· διὸ περὶ τῶν ὑποκριτῶν εἶπεν ὁ Κύριος, *‘Πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις.’* Ἐὰν δὲ τοῦτο μόνον, ἤγουν ἡ φιλοδοξία μόνη, ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ ὑποκριτοῦ, ἔβλαπτε μόνον ἑαυτὸν· αὐτὸς ὅμως ἔχει ὃ ἄλλον σκοπὸν, κύριον ὃ κατ' αὐτὸ, τὴν φιλοκέρδειαν.

Διὰ τῶν τοιούτων δολερῶν καὶ ἀπατηλῶν τῆς ὑποκρίσεως τρόπων ἀπατῶν ὁ ὑποκριτὴς τοὺς ἀνθρώπους, κερδαίνει τὴν ὑπόληψιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος· ὅθεν γίνεται κύριος τῆς καρδίας αὐτῶν· τότε δὲ ὁ λόγος αὐτοῦ ἔχει ἰσχὺν καὶ κράτος, τότε τρέχει ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ, τότε προσπορίζεται ὃχι μόνον τιμὴν, καὶ εὐλάβειαν, καὶ προσκύνησιν, ἀλλὰ καὶ χρήματα, καὶ κτήματα, καὶ πάντα ὅσα ἐπιθυμεῖ.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

Η ΣΤΡΑ ΚΑΙ Η ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ.

Η ΣΤΡΟΣ ἢ ΣΤΡΑ, μία τῶν Κυκλάδων, εἶναι πετρώδης ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἔχει ὅμως πρὸς τὰ νότια μέρη καὶ μικρὰς πεδιάδας ὀλίγον καλλιεργημένας· τὰ προϊόντα τῆς εἶναι σῦκα, οἶνος ἐξαιρετός, ὀλίγα πορτογάλλια καὶ λεμόνια, καὶ κριθή. Ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶναι ἀγαθὸς ὃ ἐνυῦχωρος, χωρητικὸς ἕως 300 πλοίων. Παρεκτὸς τοῦ λιμένος τούτου ἔχει καὶ ἄλλον πρὸς τὰ νότια μέρη, ὀνομαζόμενον τῆς Χάριτος (della Grazia). Ἀνωθεν τοῦ πρώτου λιμένος εἰς ἓν ὕψωμα φαίνεται ἕως τὴν σήμερον μικρὸς τοίχος, κτισμένος ἀπὸ μεγάλας τετραγώνους πέτρας. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εὐρέθησαν αὐτοῦ διαφοροὶ στήλαι καὶ μάρμαρα, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη σκάπτοντες πολλοὶ εἰς τὰ πέριξ τοῦ τοίχου τούτου διὰ νὰ κτίσωσιν οἰκίας, εὐρίσκον ἱκανὰ μνημεῖα μαρμάρινα καὶ παμπόλλους λίθους οἰκῶν. Ἐκ

τούτων ὧν συνάγεται, ὅτι εἰς τὸ ὕψωμα τοῦτο ἦτον ἡ θεοὺς τῆς ἀρχαίας πόλεως Σύρου, πατρίδος τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδου.

Ὅτι ἡ παλαιὰ αὕτη πόλις ὀνομάζετο Σύρος, ὁμώνυμος τῆς νήσου, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν λέξιν *CYROC* ἐπάνω εἰς μάρμαρον ἐγχαραγμένην, εὐρεθὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ ὕψωμα.

Πρὶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ Σύρος ἦτο νήσος ἀσημος, καὶ εἶχε μίαν μόνην κωμόπολιν ὁμώνυμον, κειμένην ἐπὶ λόφου δυσβάτου, καὶ βλέπουσαν πρὸς τὸ ἀνατολικονότιον. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τουρνεφορτίου, πρὸ ἐνὸς δηλονότι περιῖπου αἰῶνος, ἡ κωμόπολις αὕτη περιεῖχε ὑπὲρ τὰς 6,000 κατοίκους τοῦ δυτικοῦ ῥήτου, καὶ 7 ἢ 8 οἰκογενεῖας τοῦ ἀνατολικοῦ, τὴν σήμερον δὲ περιεῖχε τέσσαρας χιλιάδας κατοίκους, ὅλους δυτικούς, πλὴν ὀλίγων τινῶν Ὁρθοδόξων.

Πολλοὶ τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ταύτης, ἀμελοῦντες τὴν γεωργίαν, μετέβαιναν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐπροσκολλῶντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐκεῖ πλουσίων καὶ δυνατῶν ὁμοθρήσκων τῶν Εὐρωπαϊῶν, οἱ δὲ μένοντες εἰς τὴν νήσον ἐγεώργουν τὴν ὀλίγην αὐτῶν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπορίζοντο ὀλίγην κριθὴν καὶ τὸν ἐξαιρετον οἶνον τῶν. Τοιαύτη ἦτον ἡ κατάστασις τῆς Σύρου μέχρι τοῦ 1821 ἔτους.

Ἡ δ' Ἐρμούπολις ἀνεβλάστησεν οὕτω πως.—Καταρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως πολλαὶ χιλιάδες Ἑλλήνων κατέφυγαν εἰς τὴν Τήνον, καὶ τινες αὐτῶν ἤρχισαν νὰ πορίζονται τὰ ἀναγκαῖα διὰ τοῦ ἐμπορίου. Ἀλλ' ὁ ἐλλιπὴς αὐτῆς λιμὴν καὶ ἡ ὥς πρὸς τὸ ἐμπόριον ἀκατάλληλος θέσις, ἡ πανώλης τοῦ 1823, καὶ πολιτικά τινα αἰτία, ἠνάγκασαν πολλοὺς αὐτῶν νὰ ζητήσωσιν ἄσυλον εἰς ἀσφαλέστερον καὶ καταλληλότερον μέρος, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐκλεξαν τὴν Σύρον. Ὁ ἐνυῦχωρος καὶ ἀσφαλὴς λιμὴν τῆς νήσου ταύτης, ἡ ἐμπορικὴ θέσις τῆς, ἡ ὑπεράσπισις τὴν ὁποίαν ἐλάμβαναν τότε οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν κυβερνήσιν ὡς δυτικοὶ, παρεκίνησαν καὶ τοὺς ἐν Τήνῳ ἐπιλοίπους ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἔχνη τῶν πρώτων· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀλλαχόθεν ἐσυσσωρεύοντο πολλοὶ, ἠναγκάσθησαν νὰ κτίσωσι νέαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσαν ΕΡΜΟΠΟΛΙΝ.

Κεῖται δὲ ἡ Ἐρμούπολις μέρος μὲν εἰς τὸ χερσῶδὲν παραθαλάσσιον, τὸ πλεῖστον δὲ εἰς λόφους, βλέπουσα πρὸς τὸ ἀνατολικονότιον. Τὴν σήμερον περιεῖχε πέντε χιλιάδας οἰκίας καὶ ἀποθήκας, καὶ δεκαπέντε χιλιάδας κατοίκους, συγκειμένους ἀπὸ οἰκογενεῖας Συρναίων, Χίων, Κυδωνιέων, Θεσσαλονικέων, ὃ διαφόρων ἄλλων. Τὰ καταρχὰς οἰκήματα καὶ ἀποθήκαί των ἦσαν ἀπλὰ καλύβαι, ὃ διὰ τὴν πενίαν τῶν κτιτόρων,